(గత సంచిక తరువాయి)

కొంతసేపటికి "ఇప్పుడు మీకు రాత్రయ్యింది, అందరూ డిన్నర్ చెయ్యచ్చు. ఇవాళ్టి స్పెషాలిటీస్, ఇడ్లీ, సాంబార్, బిసిబెళా బాత్ విత్ పికిల్! ఎంజాయ్." అని వచ్చింది స్పీకర్ లో.

అప్పటికే ఆకలితో నకనకలాడుతున్న జగదీశ్ తన ఎదురుగా ఉన్న బాక్స్ ని దాదాపు విరగ్గొట్టేంత పని చేసి ఓపెన్ చేశాడు. దాంట్లో మెరుస్తున్న ప్యాకెట్‌ని చూసి పక్కనే ఉన్న రిషీతో

"ఏంట్రా, ఇంత పెద్ద స్పేస్ క్రాఫ్ట్, పైగా కోట్లు తీసుకున్నారు, కనీసం స్పూనూ, ఫోర్కులు కూడా ఇవ్వలేదు. చేత్తో ఎలా తినడం ఇవన్నీ?" అంటూ ఆ ప్యాకెట్ ని ఓపెన్ చేసి చూసి ఒక్క నిమిషం షాకయ్యి చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

ఏం జరిగిందో అర్థమయ్యాక వెంటనే తేరుకుని "దారుణం! కంప్లీట్ చీటింగ్ ఇది, ఏది గ్రౌండ్ కంట్రోలెక్కడ, నేను స్పేస్ ఎక్స్ చీఫ్ తో మాట్లాడాలిప్పుడే, ఐ విల్ షో వాట్ ఐ యామ్!" అంటూ చిన్న సైజు గాడ్జిల్లాలా అరవడం మొదలుపెట్టాడు.

అందరూ అయోమయంగా వాళ్ళ సీట్ల ముందున్న బాక్సులు తీసి చూట్టం మొదలుపెట్టారు. సునంద ఆ సీల్ చేసిన ట్రాన్స్పరెంట్ ప్యాకెట్‌ని చూస్తూ "ఏంటండీ, ఇడ్లీ సాంబారన్నారు, ఓన్లీ చట్నీ ఒక్కటే ఉంది దీంట్లో!" అంది.

మల్లికి బల్బు వెలిగి "వదినా, అది చట్నీ కాదు. మొత్తం ఇడ్లీ సాంబార్, చట్నీ అన్నీ గ్రైండర్లో ఏసి చితగ్గొట్టి చేసిన పేస్టు!" అన్నాడు పెద్దగా నవ్వుతూ.

రిషీ, నీలూ నవ్వుకుంటూ ఆ పేస్టునే తినబోయారు.

"ఆగండి! ఎవ్వరూ పేస్ట్ ని టేస్ట్ చెయ్యడానికి వీల్లేదు, ఇంత డబ్బులకి ఇదా వాళ్లిచ్చే పుడ్డు..." అంటూ గ్రౌండ్ కంట్రోల్ కి కాల్చేసి గట్టిగా అరిచాడు జగదీశ్.

అటునుంచి మాత్రం "స్పేస్ క్రాఫ్ట్ లో పార్టికల్స్ పడి గాల్లో తేలుతూ అక్కడా ఇక్కడా ఇరుక్కుంటే, మీరు మార్స్ కాదు, ప్లూటో కెళ్తారు. అందుకే జాగ్రత్త కోసం, థిక్ పేస్ట్ లాగా చేస్తాం పుడ్డంతా. మీకిష్టం లేకపోతే తినకండి, మార్స్ కెళ్ళాక హాస్పిటల్లో పిజ్జాలూ, బర్గర్లూ తినచ్చు." అని బెదిరింపు వచ్చింది.

"నాన్నా, ఏదో ఒకటి, ఆకలేస్తోంది తిననీ..." అని జగదీశ్ ని పట్టించుకోకుండా ప్యాకెట్ కట్ చేసి తినడం మొదలుపెట్టాడు రిషీ.

"టేస్ట్ లో ఏం తేడా లేదులేన్నాయ్...ఈ సారికి వదిన చేసిన పుడ్డనుకోని కళ్ళు మూసుకోని కానిచ్చెయ్." అన్నాడు.

సునంద తల విసురుగా తిప్పి 'కొడ్తా' అన్నట్టు వేలితో బెదిరించింది.

అందరూ మొత్తానికి డిన్నర్ అయ్యిందనిపించారు.

కొంతసేపటికి ఆ స్పేస్ క్రాఫ్ట్ విండోలు ఆటోమేటిక్‌గా మూసుకున్నాయి. లోపల లైట్లు డిమ్ అయ్యాయి. "ఇట్ ఈస్ టైం టు స్లీప్." అని అనౌన్స్ మెంట్ వచ్చింది మైక్ లో.

"ఛీ, నా బతుకు, మా ఆవిడ కన్నా దారుణంగా తయారైంది ఈ మైక్ అమ్మాయి. తిండికి, నిద్రక్కూడా స్వతంత్రం లేదిక్కడ." పైకే తిట్టుకున్నాడు మల్లి. మెల్లగా అందరూ నిద్రలోకి జారుకున్నారు.

కలత నిద్రతో అటూ ఇటూ తిరిగిన స్వలా అర్థరాత్రి ఓ సారి కళ్ళు తెరిచి పైకి చూస్తూ గావు కేక పెట్టాడు. "దయ్యం, దయ్యం" అంటూ మల్లిని పట్టుకొని వణికి పోయాడు. మల్లి చిరాగ్గా "మీ కలలూ మీరూ. పడుకోండి గురూ గారూ." అన్నాడు కళ్ళు తెరవకుండానే.

"అయ్యో కల కాదండీ, మీ ఆవిడ దయ్యమై నా చుట్టూ తిరుగుతోందండీ." అన్నాడు స్వలా ఇంకా వణికి పోతూ. ఆ గొడవ విని అందరూ లేచారు. చూస్తే మల్లి భార్య జుట్టు విరబోసుకోని పడుకున్న స్టేట్ లోనే అలా గాల్లో తేలుతోంది. కింద తన సీటు ఖాళీగా ఉంది. ఉన్నట్టుండి

"నిన్ను పీక్కు తింటారా, అక్కడే ఉండు వస్తున్నా." అని మత్తుగా అంది గాల్లో తను.

అందరి నోట్లో తడారిపోయింది. మల్లి కళ్ళు నులుముకోని భయభయంగా చూస్తూ, "ఏమే, బంగారం..." అని పిలిచాడు. దానికి సమాధానం లేదు.

"నిన్ను కసా కసా పొడిచి..."

"అమ్మా... ఏమైందే!" అంది నీలూ బింకంగా.

రిషీనే ధైర్యం చేసి బెల్టు తీసుకోని గాల్లోకి వెళ్ళి "పిన్నీ, పిన్నీ..." అని పిలిచాడు తన భుజం మీద తడుతూ. తను హఠాత్తుగా కళ్ళు తెరిచి రిషీ గొంతు పట్టుకుంది. కెవ్వుమని అరిచారు సునందా, నీలూ కింద.

రిషీ మళ్ళీ గట్టిగా "పిన్నీ, పిన్నీ, నేను రిషీని. ఏమైంది నీకు?" అని గట్టిగా అరిచాడు.

వెంటనే ఆమె తెలివిలోకొచ్చి పైకీ, కిందకీ చూస్తూ అమాయకంగా "ఏమైంది రిషీ, ఇక్కడున్నానేంటి?" అంది.

"ఓసినీ! హడలు కొట్టావు కదే అందరినీ." అంది సునంద. సిగ్గుపడుతూ మళ్ళీ తన సీట్లో కొచ్చి కూర్చుంది పిన్ని మెల్లగా.

"నీకు నిద్రలో నడిచే అలవాటే అందని తెలుసు గానీ, ఇలా ఎగిరే అలవాటుందని తెలీదే." అన్నాడు మల్లి.

"బాబూ, మీ అలవాట్లేంటో, మీ వ్యవహారాలేంటో నా ఛావుకొచ్చేట్టుంది. ఏం ఫ్యామిలీరా బాబూ!" విసుక్కున్నాడు స్వలా.

"సర్లే పంతులు గారూ, రేపు మా ఆవిడ బెల్టుకి పాస్ కోడ్ పెడతాలే. అది ఎంటర్ చేస్తే గానీ బెల్టు రాకుండా." అన్నాడు మల్లి తన తెలివికి తనే మురిసిపోతూ.

"ఎందుకూ, పాస్ కోడ్ చెప్పమని పక్కనున్నోళ్ళని గొంతు పిసికి చంపడానికా!" అన్నాడు స్వలా విండో వైపు తిరిగి పడుకుం

కొన్ని గంటల తర్వాత "గుడ్ మార్నింగ్!" అని వినబడింది స్పీకర్లో.

మెల్లగా అందరూ నిద్ర లేస్తున్నారు. అప్పటికే స్వలా కొంత విండో డోర్ పైకి ఓపెన్ చేసి బైటికి చూస్తున్నాడు.

జగదీశ్ "ఏంటండీ, రాత్రి నుండి పడుకోలేదా? ఏంటి సీరియస్ గా ఏదో ఆలోచిస్తున్నారు?" అడిగాడు.

"ఏం లేదండీ, ఆ దూరంగా చూడండి ఎర్రగా, అదే మార్స్ అయ్యుంటుంది." అన్నాడు.

"గురూ గారికి బాగా ఎక్సైటింగా ఉన్నట్లుంది ఈ ట్రిప్పు." అన్నాడు మల్లి ఒళ్లు విరుచుకుంటూ.

"అదేనండీ, ఏదీ మనతో ఆగిపోకూడదు. అందుకే 'గ్రహాంతర మ్యాట్రిమోనీ' ఒకటి మొదలు పెడదామనుకుంటున్నా!" అన్నాడు ప్రశాంతంగా.

అదిరిపడ్డారు అందరూ.

మల్లి ముందుగా తేరుకుని "వామ్మో, వామ్మో నువ్వు మామూలోడివి కాదు గురూ." అన్నాడు.

అందరూ ఆశ్చర్యంలోనే ఉన్నారింకా.

"ఆలోచించండి, ఇక్కడి వాళ్ళ ప్రొఫైల్స్ తీసుకెళ్లి అక్కడ చూపిస్తాం. అక్కడి వాళ్ళవెలాగూ మన సిస్టంలో ఉండనే ఉన్నాయి. మీరు పెళ్ళి పనుల్లో ఉన్నప్పుడు నేను చకచకా నాలుగు పెళ్ళిళ్ళు రెడీ చేసెయ్యొచ్చు." అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

"ఈ ట్రిప్పు మనకి గిట్టుబాటౌతుందో లేదో తెలీదు కాదన్నాయ్, ఈ పంతులు గారికి ఫుల్లు పైసా వసూల్." అన్నాడు మల్లి.

"ఇంత దూరం వచ్చి మరీ ఎవరు చేసుకుంటారండీ? మనలాంటి పిచ్చోళ్ళు ఎంతమంది ఉంటారని..." అంది సునంద తేలిగ్గా తీసేస్తూ.

"పిచ్చోళ్ళు లేకపోతే తయారు చేస్తానండీ! మార్స్ అమ్మాయిని చేసుకుంటే మిలియన్స్ కలిసొస్తాయని ప్రచారం చేస్తాను. వీళ్లకి ఎర్త్ మీద అబ్బాయిలంటే ఫుల్లు ఆక్సిజన్ రిచ్ బాడీస్, మీ వంశం గట్టిగా నిలబడుతుందని సైంటిస్టుల చేత

ప్రమాణాలు చేయిస్తాను. ఇంకా మండితే, భూమ్మీద జాతకాలు సరిపోక ముదిరిపోతున్న అమ్మాయిల్నీ, అబ్బాయిల్నీ మార్స్ లో ఐతే జాతకాలు భేషుగ్గా సరిపోతాయని, అక్కడికి తీసుకొచ్చి మరీ పెళ్ళిళ్ళు చేయిస్తాను.” గుక్క తిప్పుకోకుండా చెప్పాడు.

అందరి నోళ్లూ తెరిచే ఉన్నాయి కాసేపు.

“ఇవన్నీ శాస్త్రాల్లో ఉన్నాయాండీ? తప్పు కదా...?” అంది పిన్ని సందేహంగా.

“ఏమోనండీ, ఎవరు చదివారు శాస్త్రాలూ, అవీ!” గొణిగాడు స్వలా.

“ఏంటండీ?”

“అబ్బే, ఉన్నాయండీ. తప్పకుండా ఉండే ఉంటాయి. మన శాస్త్రాల్లో లేనిదేంటి చెప్పండి.”

“నువ్వేదైనా చెయ్యగలవ్, అసాధ్యుడిలా ఉన్నావ్. ఇంకా నయం, మార్స్ లో తీర్థ క్షేత్రం వెలిసిందని ప్రచారం చేసేవ్ కొంచెం చనువిస్తే.” అన్నాడు మల్లి.

“దట్స్ ఏ గ్రేట్ ఐడియా అండీ, దేవుడు సర్వాంతర్యామి. భూమ్మీద ఆయన తిరగ్గా లేంది, మార్సొక లెక్కా. అక్కడే తిరిగే ఉంటాడు, ఎక్కడో మూల వెలిసే ఉంటాడు. ఓ పన్చేద్దాం! మనిద్దరం పార్టనర్ షిప్ తీస్కొని ‘మార్స యాత్రా స్పెషల్’ ఒకటి పెడదామా? పెళ్ళిళ్లకు పెళ్ళిళ్లూ, దర్శనాలకు దర్శనాలూ...స్వామియే...” అంటూ గాల్లో దణ్ణం పెట్టాడు స్వలా.

మల్లి సీట్ బెల్టు తెంపుకొని బాత్‌రూం వైపు హడావిడిగా తేలుకుంటూ పారిపోయాడు.

15

తర్వాత మూడు రోజులూ గందరగోళంగా గడిచాయి అందరికీ.

ఓ సారి స్వలా బాత్‌రూం నుంచి బయటికొచ్చి నాసా వాళ్ళ ముత్తాతల నుండి అందరినీ బండ బూతులు తిట్టడం మొదలుపెట్టాడు.

“గురూ గారూ, ఎంటీ హడావిడి? కూల్ కూల్!” అన్నాడు మల్లి.

“ఏంటండీ కూల్, ఇక్కడ మండిపోతుంటే?”

“అదే ఏమైంది లోపల?”

“అసలు రెస్ట్ రూం అంటే ఏంటండీ, ప్రశాంతంగా రెస్టు తీసుకోవాల్సిన చోటు. అలాంటిది, బెల్టులు కట్టేసుకోని బాత్‌రూంలో కూర్చోడం కన్నా దారుణమేవన్నా ఉందా?!”

“అడగండి, ఇంకా గట్టిగా అడగండి. వీళ్ళు ఇంత ఇంత అమౌంట్ తీసుకోని ఇచ్చే ఫెసిలిటీస్ ఇవ్వా!” వంత పాడాడు జగదీశ్.

“మీరాగండీ, అన్నిట్నీ డాలర్స్ కే లింక్ పెడతారు.” చిరాకు పడ్డాడు స్వలా.

“రెండ్రోజులేగా, అడ్జస్ట్ అవ్వండంకుల్, మేమందరం అవ్వట్లా?” అన్నాడు రిషీ చిరాగ్గా.

“ఆ బెల్టులకి తోడు ఆ వాక్యూం క్లీనరొకటి, ఇంకా నయం, కొంచెం గట్టిగా లాగితే నేను కూడా లోపలికెళ్ళి పోయేవాణ్ణి.” అన్నాడు గుండెలమీద చేతులు వేసుకుంటూ.

“భలే వారే. ఇవన్నీ అలవాటు చేసేస్కోవాలి మీరు తొందరగా. మన వెంచర్ వర్కౌటవ్వదు లేతే. గుర్తుందిగా – గ్రహాంతర స్పెషల్ ట్రావెల్స్!” నవ్వాడు మల్లి పెద్దగా.

రెండో రోజు, అందరినీ ఇన్‌స్పైర్ చేసి గాల్లో పేకాట ఆడించాడు మల్లి. ముందు వద్దు అంటూనే భయం భయంగా వాళ్లతో జాయినయ్యాడు లీ. మల్లి చేసిన బ్లఫింగ్ తో పేకాట కాస్తా వాళ్ళిద్దరి మధ్య స్పేస్ కుస్తీ గా మారింది. మిగతా అందరూ రెండు గ్రూపులుగా విడిపోయి, చుట్టూ చేరి వాళ్లని ఎంకరేజ్ చెయ్యడం మొదలుపెట్టారు. ఆ స్పీకర్ లో కింద గ్రౌండ్ కంట్రోల్ జనాలు బెదిరించకపోతే, రాకెట్ ని రెండుగా చీల్చి, చెరో దిక్కుకి పోయే వాళ్ళు.

మూడో రోజు అందరూ నిద్ర లేవగానే అప్పటికే జగదీశ్ ఉల్లాసంగా గాల్లో తేలుతూ "సర్‌ప్రైజ్" అని అరిచాడు. అందరూ ఏమైందో అర్థంకాక తల గోక్కుంటుంటే, ఆ ప్యాకెట్ లోంచి

TV 420 వాళ్ళిచ్చిన టీషర్ట్ లు తీసి అందరికీ పంచాడు ఆప్యాయంగా.

"ఇంకో గంటలో మనకి లైవ్ ఉంది. టకటక రెడీ అయ్యి రండి." హుకుం జారీ చేశాడు.

అందరూ అతణ్ణి తిట్టుకుంటూ రెడీ అయ్యి క్రికెట్ టీం లాగా బ్లూ టీషర్ట్ లేస్కొచ్చి కుర్చున్నారు. ఆ హడావిడికి లీ లోపలి కొచ్చి పగల బడి నవ్వి "ఏంటీ ఈ బ్యాండ్ మేళం అవతారాలు?" అన్నాడు.

మల్లికి మండి "హో చూహూ, కొంబాన్వా!" అని అదో రకంగా చైనీస్ మార్షల్ ఆర్ట్ సినిమాలో విలన్లా అరిచాడు. లీ బుర్ర గోక్కుంటూ కాక్ పిట్ లో కెళ్ళిపోయాడు.

"ఏంట్రా ఏమన్నావ్ వాణ్ణి?" అన్నాడు జగదీశ్.

"అదీ జపనీస్ లో భీభత్సమైన తిట్టన్నాయ్. జీవితంలో మన జోలికి రాడింక వాడు." అన్నాడు మల్లి.

"నాన్నా! లీ చైనీస్ కదా?" అంది నీలూ తల పట్టుకుంటూ.

హఠాత్తుగా తల తిప్పి, పైకీ, కిందకీ చూట్టం మొదలుపెట్టాడు మల్లి.

ఆ TV 420 యాంకర్ వీళ్లతో ఓ గంటసేపు ఆడుకుంది. సరదాగా "కాల్ టు స్పేస్" అనే ప్రోగ్రాం పెట్టి భూమ్మీద జనాల చేత వీళ్లకి డైరెక్ట్ గా కాల్స్ చేయించింది.

ఒక కాలర్ "ఎక్కడ దాకా ఎల్తన్నారు సార్?" అనడిగాడు.

ఇంకోడు "ఇక్కడ మాకున్న వైరస్ లు చాలక మీరు స్పేస్ నుంచి కొత్త వైరస్ లు తేవడానికెల్తున్నారా?" అని నిలదీశాడు.

ఒకామె "హబ్బ, ఎన్నాళ్ళక్కలిసిందో మీ లైను! సార్ సార్, ఆ 'నింగిలో పొర్లుతూ' సాంగ్ వెయ్యరా? నా ఫేవరెట్టది!" అంది సిగ్గు పడుతూ.

ఆ ప్రశ్నలు విన్నాక, ఆ కాలర్స్ కన్నా మల్లే కొన్ని వేల రెట్ల జ్ఞానిలా కనపడ్డాడు వాళ్లందరికీ.

ఈ ఫ్యామిలీ బాధ భరించలేక ప్రతిరోజూ కొత్త సుయిసైడ్ అటెంప్ట్స్ చేసేవాడు లీ. మూడో రోజు రాత్రి ఉన్నట్టుండి లోపకికొచ్చి గాల్లో యోగాసనం వేసుక్కుర్చున్నాడు. ఎంతసేపటికీ కదలక పోతుంటే జగదీశ్ కి డౌటొచ్చి అడిగాడు.

'ఆమరణ నిరాహార దీక్ష' చేస్తున్నానన్నాడు లీ.

"ఆల్ రెడీ ఫుల్లుగా నూడుల్స్ తినేసొచ్చుంటాడు. ఇంకేం దీక్ష!" వెటకారంగా అన్నాడు మల్లి.

దాదాపు ఏడ్చినంత పని చేశాడు లీ అది విని.

జగదీశ్, రిషీ బాగా బతిమిలాడారు.

మల్లి గొడవ చెయ్యడం ఆపకపోతే కానీ దీకష్ ఆపేది లేదన్నాడు లీ.

"పోతే పోనీ అన్నాయ్. ఎవడో పోతాడని, పుట్టుకతో వచ్చిన లక్షణాల్ని మార్చుకోలేం కదా." అన్నాడు మల్లి.

జగదీశ్ గట్టిగా తిడుతూ "వాడు పోతే, అ స్పేస్ క్రాఫ్ట్ ఎటో పోతుంది. ఆ తర్వాత..."

"ఓకే, ఓకే, నీ డబ్బులనీ స్పేస్ లోకి పోతాయ్...అంతేగా!" పూర్తి చేశాడు మల్లి.

ఆ తర్వాత లెమన్ జ్యూస్ పేస్టు తినిపించి మరీ లీ దీక్ష విరమింపజేశారు ఫ్యామిలీ అంతా.

మల్లి నోరు కొంతసేపైనా మూతపడటంతో, ఆ ఆనందం పట్టలేక కాసేపు రిషీని పైలట్ సీట్లో కూర్చొబెట్టి నీ ఇష్టమొచ్చిన బటన్స్ నొక్కుకోమన్నాడు లీ!

చివరి రోజు. "సిక్స్ అవర్స్ టు ల్యాండ్." అని వచ్చింది అనౌన్స్ మెంట్. రిషీకి ఎక్సైటింగా ఉంది. స్వలా కిటికీలోంచే మార్స్ మీద గుడికి మంచి స్పాట్ వెతుకుదామని బైటకి చూట్టం మొదలు పెట్టాడు. మల్లికి హఠాత్తుగా ఏదో గుర్తుకొచ్చింది. తన రిస్ట్ బ్యాండ్ నొక్కితే ఎదురు గాల్లో తన మొహాన్ని ప్రొజెక్ట్ చేసిందది. అద్దంలో చూసుకున్నట్టు రకరకాలుగా క్రాఫ్ సర్దాడు గానీ ఎందుకో నచ్చలేదు. వెనక్కి తిరిగి "రేయ్, రిషీ, నా ట్రిమ్మర్ ఆ బ్యాగ్ లో ఉంది ఇవ్వరా, కాస్త లైట్ గా ట్రిమ్ చేస్కుంటాను." అన్నాడు.

షాకయ్యాడు రిషీ. "బాబాయ్ అలాంటివన్నీ ఇక్కడ కుదరవు, దిగాక చేస్కోవచ్చుగా?"

"దిగిన వెంటనే పెళ్ళి వాళ్లకి మన మొహాలు గ్లామరస్ గా కనిపించాలనే కదరా! అసలే మనలాంటి యూత్ మీద ఎక్స్పెక్టేషన్స్ మరీ ఎక్కువ జనాలకి." అన్నాడు మొహం సీరియస్గా పెడుతూ.

“లీని అడుగు, అసలు ఒప్పుకుంటాడో లేదో...”

మల్లి అది పట్టించుకోకుండా తన షేవర్ తీస్కొని ఆన్ చేశాడు. ఆ శబ్దం వినపడి హడావిడిగా లోపలి కొచ్చాడు లీ.

మల్లి చేతిలో ట్రిమ్మర్ చూసి షాకయ్యి – “ఎక్కేటప్పుడే చెప్పాను మీ అందరికీ, ఇక్కడ ఏడవడానికే కుదరదు, కన్నీళ్ళు పైకి ఎగిరి ఏ మిషన్లో ఐనా ఇరుక్కుంటే మనం అందరం ఇక్కడే మార్స్ కి ఇంకో ఉపగ్రహంలా తిరుగుతూ ఉండిపోతాం. అలాంటిది షేవింగ్, కటింగ్ ఇలాంటివి అస్సలు ట్రై చెయ్యద్దు. ప్లీజ్.” అన్నాడు పెద్దగా.

తిరిగి లోపలి కెళ్ళబోతూ నమ్మకం కుదరక మల్లి వంక చూశాడు.

“కొంపదీసి ట్రిమ్ చేస్తే? ఆ వెంట్రుకలన్నీ గాల్లోకి ఎగిరితే...?” వణుకు పుట్టి, మల్లి చేతిలో ఉన్న ట్రిమ్మర్ లాక్కొని, లోపల్నుంచి ఇంకో పెద్ద డివైస్ తెచ్చిచ్చాడు లీ.

“ఏంటిది?” అన్నట్టు సందేహంగా చూశాడు మల్లి.

“ఇది నా పర్సనల్ స్పేస్ షేవర్. మనం షేవ్ చేస్కుంటున్నప్పుడే వాక్యూమ్ చేసి వెంట్రుకలన్నీ లోపలికి లాగేస్తుంది. ఎవరితో షేర్ చేస్కోను నావేవీ. నువ్వు ఆగేట్టు లేవనీ...” మొహం చిరాగ్గా పెట్టి అన్నాడు లీ.

మల్లి వాళ్ళావిడ “అబ్బ, ఇది మన ఎర్త్ లో గూడా కొనుక్కుందామండీ, ప్రతిరోజూ మీ షేవింగూ, ట్రిమ్మింగూ అయ్యాక ఆ వెంట్రుకలన్నీ క్లీన్ చెయ్యలేక ఛస్తున్నా.” అంది దాని వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

ఆ ఆదర్శ దంపతుల్ని కళ్ళార్పకుండా చూసి, తల బాదుకుంటూ కాక్ పిట్ లోకెళ్ళిపోయాడు లీ.

వాళ్ళ స్పేస్ క్రాఫ్ట్ సేఫ్ గా ల్యాండయ్యింది మార్స్ మీద. అందరూ లేచి మెల్లగా స్పేస్ సూట్ వేసుకుని, హెల్మెట్స్ పెట్టుకుని బైటికి రాబోతుంటే డోర్ కి అడ్డంగా నిల్చునున్నాడు లీ.

“మళ్ళీ ఎర్త్ మీదికి ఎప్పుడు మీ రిటర్న్?” అడిగాడు సిన్సియెర్ గా.

“చూసావా అన్నాయ్, వీడికొంచెం తిక్క గానీ, మనమంటే తెగ పిచ్చి.” గొణిగాడు మల్లి జగదీశ్ వైపు చూస్తూ.

“ఓ నెల రోజులు ఉంటాం ఇక్కడ. ఎక్సాక్ట్ గా మళ్ళీ వెళ్ళే డేట్ తెలీదు. మ్యారేజ్ అయిన దాన్ని బట్టీ. ఎందుకు?” అడిగాడు జగదీశ్.

“ఎప్పుడైనా పర్లేదు, నాకో రోజు ముందుగా కాల్ చెయ్యండి చాలు. ఏ టైంలో ఐనా సరే.” అన్నాడు లీ.

అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

“తప్పకుండా చెప్తారుగా.” అన్నాడు లీ మళ్ళీ.

“సరే, చెప్తాంలే.” అన్నాడు జగదీశ్.

“థాంక్యూ, శాలరీ లాస్ ఐనా సరే ఆ వారమంతా సెలవు పెట్టుకుందామని...” అన్నాడు లీ అందరికీ దణ్ణం పెడుతూ.

రిషీ, నీలూ పగలబడి నవ్వ బోయి, నోటికి చెయ్యి అడ్డం పెట్టుకోని స్పేస్ క్రాఫ్ట్ బైటికి నడిచారు.

16

స్పేస్ క్రాఫ్ట్ బైట కొచ్చిన వాళ్ళంతా ఒక్కసారిగా అలా నిలబడిపోయారు చుట్టూ చూస్తూ. నేలకి 200 అడుగుల ఎత్తులో ఉన్నారింకా. చుట్టూ ఎర్రటి నేల, పర్వతాలూ, ఆకాశం!

"అబ్బ, మా క్లబ్బులో ఫ్రెండ్ చెప్పింది నిజమేనన్నాయ్, కమ్యూనిస్టులందరూ కలిపి కట్టుకున్నారంట ఈ గ్రహాన్ని! ఫుల్లు ఎర్రజెండా."

"నాకైతే అంతా శుభప్రదంగా కనపడుతోందండీ!" అన్నాడు స్వలా నోరు తెరుచుకోని చూస్తూ.

నేలమీద గ్లాస్ ప్యానెల్స్ తో, చిన్నా పెద్దా డోమ్స్ లాగా వరుసగా పేర్చినట్టు చాలా బిల్డింగ్ లు ఉన్నాయి. వాటికి చుట్టూ సోలార్ ప్యానెళ్ళు కొన్ని మైళ్ల వరకూ స్ప్రెడ్ అయి ఉన్నాయి. వాటి చుట్టూ కొన్ని వందల విండ్ టర్బైన్స్ తిరుగుతున్నాయి. అదంతా ఒక పెద్ద కాలనీ లాగా కనిపిస్తోంది. ఆ కాలనీ మధ్యలో రోడ్లు గ్లాస్ టన్నెల్స్ లోపల ఉన్నాయి. చిన్న చిన్న వెహికల్స్ అటూ ఇటూ వెల్తున్నాయి ఆ టన్నెల్స్ లో. ఆ కాలనీ బైట్ కూడా కొన్ని ఎల్లో కలర్ వెహికల్స్ తిరుగుతున్నాయి. మనుషులైతే ఇంకా ఎవరూ కనపడలేదు వాళ్లకి.

“వెల్కం టు మార్స్! మీ ఎదురుగా ఉన్న ఎలివేటర్ ఎక్కండి.” అని వినపడింది.

మెల్లగా ఎలివేటర్ ఎక్కి, కిందికి వెళ్ళారంతా.

అక్కడ ఉన్న క్రూ సూట్లూ, హెల్మెట్లూ అన్నీ తీసేసి అందరికీ ‘రేడియేషన్’ చెక్స్ చేశారు. అందరికీ ఏవో లిక్విడ్స్ ఇచ్చి ఓ గంటసేపు అబ్సర్వేషన్ లో పెట్టి, వీళ్ళు గ్రహాంతర స్మగ్లర్లు కాదని లగేజ్ లన్నీ చెక్ చేశాక బైటికి వదిలారు.

ఆ లాంచ్ స్టేషన్ గేటుకి ఓ పెద్ద గ్లాస్ డోమ్ కిందికి వచ్చారు వాళ్ళు. అక్కడే విశా వాళ్ళ ఫ్యామిలీ ఆతృతగా వెయిట్ చేస్తూ కనపడింది. రిషీ కనపడగానే విశా పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి అతణ్ణి కౌగిలించుకుంది. రిషీ కూడా కొన్ని క్షణాలు అలా ఉండి, మెల్లగా తనని పట్టుకుని ముందుకు నడిచాడు. అందరూ మళ్ళీ ఇంకో సారి పరిచయాలు చేసుకున్నారు.

“మిమ్మల్ని వీడియోలో చూసి పొట్టిగా ఉంటారనుకున్నా, పొడుగే మీరు.” అన్నాడు జగదీశ్ తో విశా వాళ్ళ నాన్న మహా.

“మేమూ మీ బాల్డ్ హెడ్ చూసి పూర్తిగా గుండనుకున్నాం వీడియోలో, ఇంకా కొన్ని వెంట్రుకలున్నాయి పైన.” అన్నాడు మల్లి క్యాజువల్ గా.

షాక్ తిని “మీరూ...రిషీ అంకుల్ కదా?” అన్నాడు మహా కన్ఫర్మ్ చేసుకుంటూ.

అందరూ తలలూపారు చుట్టూ.

"ఇక్కడికి వెహికల్స్ అలౌ చెయ్యరు పదండి పార్కింగ్ లాట్ కెల్దాం." అంది విశా వాళ్ళ అమ్మ కీర్తి.

రిషీ, విశా ఈ ప్రపంచంలో లేరు.

"చాలా లగేజ్ ఉంది కదండీ? ఒక్కో బ్యాగే 30 కేజీలుండచ్చు. మనం మోసుకెళ్లలేం ఇవన్నీ, ఇక్కడ రోబోట్ కూలీలుండరా?" అన్నాడు జగదీశ్ చుట్టూ చూస్తూ.

కీర్తి నవ్వుతూ వచ్చి రెండు బ్యాగ్ లని అవలీలగా ఎత్తి, మోసుకుంటూ పార్కింగ్ లాట్ వైపు స్పీడ్ గా నడిచింది.

రిషీ బ్యాచ్ నోరెళ్ళబెట్టారు.

"మంచి జిమ్ బాడీ అనుకుంటా ఆవిడది! చూసి నేర్చుకోవే." అన్నాడు మల్లి వాళ్ళావిడతో.

విశా నవ్వి, "లేదంకుల్, మార్స్ లో వస్తువుల బరువు తగ్గిపోతుంది. భూమ్మీద 30 కేజీలుంటే, అది ఇక్కడ 10 కేజీలే అనిపిస్తుంది. చూడండి." అంటూ సునాయాసంగా తనూ ఇంకో రెండు బ్యాగ్ లు తీసుకుంది. మిగతా వాళ్లూ చక చకా ఎత్తేసి నడవటం మొదలుపెట్టారు.

అలా వాళ్ళు పదడుగులు ముందుకు వేశారో లేదో, వెనక నుండి

"అబ్బా, వదలండీ, ఏంటీ పనులు? అందరూ చూస్తే ఏమనుకుంటారు?" అని వినబడింది.

చటుక్కున వెనక్కి తిరిగి చూస్తే – మల్లి వాళ్ళావిడని రెండు చేతుల్తో పైకెత్తుకొని గిరగిరా తిరుగుతున్నాడు.

నీలూ తల పట్టుకోని "నాన్నా, ఏం చేస్తున్నావ్? దించు అమ్మని!" అని గదిమింది.

"ఉండవే, పెళ్ళయిన ఇన్నాళ్ల కి మా ఆవిడని ఎత్తుకొని తిప్పాలనే నా కల వర్కౌట్ అయ్యింది. మళ్ళీ , మళ్ళీ వస్తుందా చెప్పు ఈ గోల్డెన్ ఛాన్సు? ఫోటో తియ్యవే తొందరగా." అన్నాడు మల్లి.

"అయ్యా, ఇంకా నెలరోజులిక్కడుంటాం, ఎత్తుకోవడం ఏం ఖర్మ, పైకి విసిరేసి క్యాచ్ కూడా ఆడుకోవచ్చు ఒకరినొకరు. పబ్లిక్ లో ఈ సరసాలు ఆపితే, ఇంక ఇంటికెళ్దామా? మామూలు తిండి తిని నాలుగు రోజులయ్యింది." అన్నాడు స్వలా.

టేస్ట్ లేని వాళ్ళందరినీ తిట్టుకుంటూ ముందుకి నడిచాడు మల్లి.

జగదీశ్ ఒక చిన్న ట్రక్ లాంటి బ్లూ వెహికిల్ లో లగేజ్ పెట్టి అందర్నీ ఎక్కించాడు. ట్రైన్ ట్రాక్స్ లా ఉన్న వాటి మీద వెళ్తోందా వెహికిల్ ఆటోమేటిక్‌గా. వాళ్ళు ఇందాక పైనుంచి చూసిన గ్లాస్ ట్యూబ్ లాంటి రోడ్డు మీద ఇప్పుడు వెళ్తున్నారు. చుట్టూ బ్లూ, గ్రీన్ వెహికల్స్ వెళ్తున్నాయి అటూ ఇటూ.

"బైట ఎల్లో వెహికల్స్ చూశాం అంకుల్, అవేంటి?" అడిగాడు రిషీ.

“అవి, ఈ కాలనీ బైటకి వెళ్ళేందుకు వాడతారు. బైట చాలా వర్క్స్ జరుగుతాయి, ఎలక్ట్రిసిటీ ప్లాంట్, పోల్స్ దగ్గర వాటర్ జనరేషన్ ప్లాంట్, ఇట్లా బైట చేసే పనులకి. కానీ బైట వాతావరణం చాలా హార్ష్ గా ఉంటుంది. దానికి తగ్గట్టే డిజైన్ చేస్తారు వాటిని. లోపల మనకి కంట్రోల్ డ్ ఎన్విరాన్మెంట్ కనక అంత ఇబ్బంది లేదు.” అన్నాడు మహా.

అందరూ ఆ గ్లాస్ టన్నెల్ లోంచి పైకి చూస్తున్నారు ఆశ్చర్యంగా ఆ కాలనీని. ఇంతలో ఉన్నట్టుండి పెద్దగా అలారం మోగటం మొదలైంది చుట్టూ. రెడ్ లైట్స్ వెలుగుతున్నాయి వెహికిల్ లోపలా రోడ్డు మీదా. చుట్టుపక్కల వెహికల్స్ అన్నీ హఠాత్తుగా ఆగిపోయాయి.

మహా వాళ్ళావిడ కీర్తి భయంగా చూసింది భర్త వైపు. ఆమె భుజం పట్టుకున్నాడతను ధైర్యం చెబుతున్నట్టు. వెనక నుండి విశా కూడా ఒక చెయ్యి వేసింది ఆమె మీద. రిషీ వాళ్ళకంతా గందర గోళంగా ఉంది.

“బ్రేస్ ఫర్ ఇంపాక్ట్ ఇన్ టూ మినిట్స్...” అని వినపడింది బైటనుండి స్పీకర్స్ లో.

పైన ఆకాశం ఇంకా ఎర్రగా మారిపోతోంది. ఏదో గాలి వీస్తున్నట్టు శబ్దం వస్తోంది.

“ఒన్ మినిట్...”

“ఏంటి బావగారూ, ఏం జరుగుతోంది?” అన్నాడు వాళ్ళ భయాన్ని చూసి జగదీశ్.

“తుఫాను – స్టార్మ్. శాండ్ స్టార్మ్ రాబోతోంది. గట్టిగా పట్టుకోండి సీట్ల ముందున్న హ్యాండిల్ బార్స్ ని అందరూ.” అన్నాడు మహా సీరియస్ గా.

ఉన్నట్టుండి ఆ శబ్దం బాగా పెద్దదయ్యింది. ఆ గ్లాస్ టన్నెల్ పైన అంతా ఎర్రటి గాలి బలంగా వీస్తున్నట్టు కనబడుతోంది.

“3...2...1...”

ఒక్కసారి వీళ్ళున్న వెహికిల్ గట్టిగా షేక్ అయ్యింది. అందరూ కెవ్వున కేక పెట్టారు. అది పడుపోతుందేమోనని భయంగా ఒకళ్లనొకళ్లు గట్టిగా పట్టుకున్నారు. కొన్ని సెకన్ల పాటు భూకంపం వచ్చినట్టనిపించింది వాళ్లకి. ఎంత వేగంగా వచ్చిందో, అంతే వేగంగా వెళ్ళి పోయిందా తుఫాను. ఓ రెండు నిమిషాలని కుదుటపడ్డారందరూ.

“ఇట్స్ ఆల్ రైట్, పెద్దదేం కాదు. అంతా బానే ఉన్నారు కదా.” అన్నాడు. ఆ షాక్ నుంచి ఇంకా తేరుకోలేదు రిషీ వాళ్ళు.

“ఏం గురూ గారూ, ఇందాక అంతా శుభప్రదంగా ఉందన్నారు? ఇది మంగళ గ్రహం కాదు, అమంగళ గ్రహం లా ఉంది. అన్నాయ్, ఈ విజువల్ ఎఫెక్ట్స్ గురించి ముందే తెలుసా నీకు?” అన్నాడు మళ్ళి.

తల అడ్డంగా ఊపాడు జగదీశ్.

"కమాన్, ఇది చాలా కామన్ మార్స్ లో. ఈ కాలనీ పెద్ద పెద్ద తుఫానులకి నిలబడింది. మీకేం కాదని నాది హామీ." అన్నాడు వెనక్కి తిరిగి.

అందరూ బానే ఉన్నట్టున్నారు కానీ మల్లి వాళ్ళావిడ ఇంకా కళ్ళు మూసుకుని, దణ్ణం పెడుతూ, చిన్నగా ఏదో చదువుకుంటోంది. అందరూ సైలెంటయ్యాక మెల్లగా కళ్ళు తెరిచింది.

"హమ్మయ్య, మీరు బానే ఉన్నారు కదా? మీ గురించే మొక్కుకున్నా?" అంది మల్లి ఆరాధనగా తడుముతూ.

మల్లి గర్వంగా చూస్తూ "ఏంటే నేనంటే అంత పిచ్చి నీకు, ఇంత చిన్న దానికి, నువ్వు పది వారాలు ఫాస్టింగ్ చెయ్యడాలూ, గుళ్లో చుట్టూ పొర్లు దండాలు పెట్టడాలూ...అలాంటి మొక్కులు నాకు నచ్చవు." అన్నాడు.

"అందుకే, అలా అనుకోలేదు ఈసారి, బాలాజీ కి నువ్వే మోకాళ్లమీద నడిచొస్తావని మొక్కుకున్నా!" అంది.

అందరూ భళ్ళున నవ్వారు.

"ఓసేయ్, నీకు దణ్ణం పెడతాను. ఆ మొక్కు వాపస్ తీస్కోవే, నా వల్ల కాదు." మూలిగాడు మల్లి బాధగా.

"నో ఛాన్స్, బాలాజీ తో గేమ్స్ ఆడకూడదు." అంది తను.

"పోనీ మన పైలట్ లీ కాళ్లూ, గడ్డం పట్టుకోని ఇక్కడే వైకుంఠం ఎక్కడుంటుందో కనుక్కోని అక్కడికే తీస్కెళ్లి డైరెక్ట్ గా దర్శనానికి ట్రై చేద్దామే." అన్నాడు దీనంగా.

"అక్కడ మెట్లుంటాయో లేదో...?"

"అంటే...నీకూ దేవుడూ, దర్శనం ముఖ్యం కాదు, మెట్లు మీద నేను మోకాళ్లతో వెళ్ళడమే ఇంపార్టెంటన్నమాట!"

"ఊ...మీరు మోకాళ్ళ మీద కొండెక్కాల్సిందే..."

"కానీండే...చంపెయ్యండి మా లాంటి అమాయకపు భర్తల్ని."

మహా, కీర్తి నవ్వుకున్నారు ఈ వింత జంటని చూసి. మిగతా మార్స్ విషయాలు మాట్లాడుకుంటూ ఇంకో పది నిమిషాల్లో విశా వాళ్లింటికి చేరుకున్నారందరూ.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments